

Сусіди не дрімають

Євген Дудар

Десь о другій годині ночі мене розбудив дитячий сміх. Я підвів голову. Моє десятимісячне чадо сиділо в ліжечку й заливалося.

— Жінко, спиш? — торкнув ліктем дружину.

— Так, як і ти.

Словом, сон як рукою зняло.

Підвівся я. Увімкнув світло.

— Що ж його робити? — питаю дружину. — Щоб час даремно не гаяти.

— Відремонтуй, — каже, — стола. Того, що гості в неділю поламали.

— Не можна. Стукати не можна. Сусідів побудимо.

— Тоді лови мух. Ніхто не почує. Та й вони зараз сонні.

Ці слова дружини я зрозумів як жарт. І почав перебирати в пам'яті: на що мені найбільше бракує часу? .

Магазини вночі не працюють. А то пішов би, накупив би чого треба, щоб удень не простоювати в чергах.

— Знаєш що, жінко? Давай попилососимо в кімнаті.

— А це хіба сусідів не розбудить?

— Маєш рацію... На машинці клацати — теж тріскотня.

— Пральну машину теж не ввімкнеш...

Я зняв телефонну трубку.

— Ти кудись зібрався дзвонити? — здивувалась дружина.

— Пригадав, що Петро вічно нарікає: "Ніколи не зайдеш, ніколи не подзвониш".

— То серед ночі? Людина, може, спить...

— А може, так, як і ми... Подзвоню. Коли не візьме трубку, значить, спить, коли візьме — не спить...

Набрав номер. Почувся хрипкий Петрів голос.

Я тихенько, щоб не розбудити сусідів:

— Алло! Це ти? Привіт? Що? Чого я не сплю? А ти чого не спиш? Бо я розбудив?.. На добраніч... Спи спокійно...

— Тепер він уже ніколи не буде скаржитися, що ти йому не дзвониш, — посміхнулася дружина.

— А ти не дорікай... Краще он зодягни дитину. Підемо на вулицю, погуляємо. Саме раз. Машини не їздять, повітря чисте.

— Слушно, — зраділа дружина моїй пропозиції.

За кілька хвилин ми тихесенько випхали в коридор дитячий візочок. Навшпиньках пройшли за ним до вихідних дверей. Двері так тихенько відчинили, що не тільки сонні сусіди, а й їхні пси не почули.

Викотили на вулицю. Добряче погуляли. Потім так само тихенько й непомітно

повернулися, повкладались.

Вранці нам ніби на голову впала бомба: весь будинок гудів про нашу нічну вилазку. Одні твердили, що ми сновиди. Інші запевняли, що ми в забороненій секті й отруємо свідомість свого дитяти. Треті казали, що в дитячому, візочку цієї ночі ми везли не дитя, а щось крадене...

Дружина плакала. Дорікала, що винен у всьому я... А мене тішило тільки одне: з такими сусідами не пропадеш. Вони не дрімають.